

Mand til en Anden, saa foreligger der allerede herom de meest modstridende, eller i alt Fald dog meget modstridende Beretninger. Fra den ene Side paastaaes der, at det var den ærede Justitsminister, der fra første Færd forlangte af Copist Hansen, at han skulde udløvere disse Breve, at han skulde gjøre et flagrant Brud, eller, som det hedder, „constatere et Brud“ med det Parti, hvortil han havde hørt, og at der med dette Forlangende var forbundet et Løfte, deels om et Embede, deels om en anden Belønning. Den ærede Minister derimod har i Rigsraadets Landssting, saavel som forleden i Rigsdagens Folkething, fremstillet Sagen fra den anden Side saaledes, at det ikke var ham, Ministeren, der havde opfordret Vedkommende til at udløvere disse Breve, men Brevene vare blevne Ministeren tilbudte; der var, sagde Ministeren, fra Copist Hansens, eller rettere fra dennes Faders Side, gjort ham Tilbud om saadanne Breve mod et vist Vederlag, og den Maade, hvorpaa Tilbudet var gjort, lod formode, at de skulde røbe statsfarlige Planer. Det sees altsaa, at der her er en Uoverensstemmelse tilstede, som trænger til at oplyses, idet Sagen fra den ene Side fremstilles, som det er blevet sagt, som om den ærede Justitsminister var Fristeren, fra den anden Side, som om den ærede Minister var den Fristede, idet Ministeren siger, at han hørte paa Tilbudet, men imidlertid ikke havde megen Tro dertil, og som Bevis for, hvor lidet Tillid han havde, anfører han at have sagt, at han ikke vilde love Noget, forinden han havde seet, hvad disse Breve indeholdt; man kunde da altid komme overeens om Vilkaarene o. s. v. I dette Punkt faaer den ærede Ministers Fremstilling en Bestyrkelse ved, hvad der er fremkommet i Molzens Erklæring, hvori denne netop paa en særdeles stærk Maade, med spærret Skrift, fremfører, at det var en udtrykkelig Betingelse for nogen Belønnings Udbetaling, at Brevene virkelig indeholdt Noget, der var af Bigtighed for Vedkommende. Men der er imidlertid dog, som De, mine Herrer! ville see, Et, hvorom forsaavidt begge Parter vare enige, og det er, at den ærede Justitsminister altsaa dog har været ikke utilbøielig til at ville modtage saadanne Breve, uden Brev-

skriverens Samtykke; dette er et Factum, som allerede i og for sig er betænkeligt, og — jeg vil tilføie — mistænkeligt. Jeg vil dog paa ingen Maade sælde nogen Dom over den ærede Minister, jeg gjentager det; thi dette er ikke muligt efter de Oplysninger, der foreligge. Det er muligt, at den ærede Justitsminister har havt tilstrækkelig Grund til at troe, at *salus publica*, som er *suprema lex*, har krævet, at han foretog saadanne Skridt; men det kan ikke nægtes, at der udtrævedes stærkere Oplysninger end de, der foreligge, til at forklare dette Skridt, navnlig ligeoverfor vor Grundlov, som jo hjemler Ufrænkkelighed for Brevhemmeligheden, og som siger, at „Undersøgelse af Breve og andre Papirer maa ikke stee uden en Retskjendelse“. Der maa altsaa ikke stee nogen Undersøgelse af Breve ifølge en blot Ordre fra Politiet; ingen Politimand vilde være berettiget til uden ifølge en saadan Retskjendelse at sætte sig i Besiddelse af Breve, og det synes da, at det heller ikke maa være Tilfældet med den Mand, der staaer som den øverste Vogter for Justitiens Overholdelse her i Landet; men, som sagt, nogen Dom kan man ikke sælde i saa Henseende. Det Factum, som foreligger, og som fra begge Sider synes at være indrømmet, gjør det imidlertid i høi Grad ønskeligt og nødvendigt, at der bliver kastet saa meget Lys som muligt over denne Sag; thi der er mange Punkter i den, som staae ganske uklare og uoplyste. Der er saaledes f. Ex. Spørgsmaalet om, hvorvidt Tilbudet om Brevenes Udløvelse eller Begjæringen derom, hvorvidt Tilbudet om Løn eller Begjæring om Løn har været det Første, hvor stærk Grund den ærede Minister har havt til at troe, at statsfarlige Planer kunde afløres ved disse Breve, hvorledes han er kommen paa denne Tanke osv. osv.; disse og mange andre Punkter trænge vist i høi Grad til Oplysning. — Naar jeg dernæst gaaer over til det næste Punkt, det, at den ærede Minister skulde have lovet et Embede, et Dommerembede, og — som det ogsaa siges — et andet Justitsembede som Løn for Tilveiebringelse af saadanne Oplysninger eller som Løn for, hvad der kaldes „et constateret Brud med Partiet“ eller deslige, da ere ogsaa derom Fremstillingerne fra